

คำเตือน : หนังสือเล่มนี้อาจทำให้คุณช้ำน้ำตา
เคล้ากับความฮาแบบสุดตึง! จากประสบการณ์ตรง
ของ **"หมอปิ๊ะ"** ผู้คร่ำหวอดในวงการ
สัตวแพทย์มานานกว่า 10 ปี!!

สัตวแพทย์

แซ่บเวอร์

VETPA เขียน

โรงเรียน
วัดบวร

สัตวแพทย์ แซบเวอร์

VETPA เขียน

กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์มติชน 2557

สัตวแพทย์แช็บเวอร์ • VETPA

พิมพ์ครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, มีนาคม 2557

ราคา 200 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

สัตวแพทย์แช็บเวอร์. VETPA. กรุงเทพฯ : มติชน, 2557. 256 หน้า.

1. สัตวแพทย์ I. ชื่อเรื่อง

636.089092

ISBN 978 - 974 - 02 - 1249 - 2

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : อารักษ์ คคนาท, สุพจน์ แจ้งเร็ว, สุชาติ ศรีสุวรรณ,
ปิยชนัน สุทวีทรัพย์, ไพรัตน์ พงศ์พานิชย์, ศิริพงษ์ วิทยวิโรจน์, นนุช สิงหเดชะ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : กิตติวรรณ เทิงวิเศษ • รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : รุจิรัตน์ ทิมวัฒน์
บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ ปันปัน • บรรณาธิการสำนักพิมพ์ : พัลลภ สามสี
หัวหน้ากองบรรณาธิการ : สุภาชัย สุชาติสุอารมม • ผู้ช่วยบรรณาธิการ : สทอง แสงรัมย์
พิสูจน์อักษร : เมตตา จันทร์หอม • กราฟิกเลย์เอาต์ : อัสรี เสนีวรรณศรี
ออกแบบปก-ศิลปกรรม-ภาพประกอบ : ศิริพงษ์ กิจวัตร
ประชาสัมพันธ์ : กานต์สินี พิพิธพธธอาภา

หากท่านต้องการสั่งซื้อหนังสือเล่มนี้จำนวนมากในราคาพิเศษ
เพื่อมอบให้วัด ห้องสมุด โรงเรียน หรือองค์กรการกุศลต่างๆ
โปรดติดต่อโดยตรงที่ บริษัทงานดี จำกัด โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3353 โทรสาร 0-2591-9012

สำนักพิมพ์มติชน | www.matchonbook.com

บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน) : 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 1235 โทรสาร 0-2589-5818

แม่พิมพ์สี-ขาวดำ : กองพิมพ์สี บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1
เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2400-2402

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชนปากเกร็ด 27/1 หมู่ 5 ถนนสุขาประชาสรรค์ 2 ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
นนทบุรี 11120 โทรศัพท์ 0-2584-2133, 0-2582-0596 โทรสาร 0-2582-0597

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1
เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3350-3353 โทรสาร 0-2591-9012
Matchon Publishing House a division of Matchon Public Co.,Ltd.
12 Tethsabannaruem Rd, Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยหมึกที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
เพื่อปกป้องธรรมชาติ ลดภาวะโลกร้อน และส่งเสริมคุณภาพชีวิตของผู้อ่าน

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	7
แรงบันดาลใจ	9
1. แม่หัวตัวเอง	12
2. แด่...อาารย์ใหญ่	24
3. สิ้นสูง...ของห้าม	34
4. คุณหมอเด็กเสิร์ฟ	44
5. โตเป็นพี่ใหญ่	56
6. ออกค่าย (สายหน้า)	70
7. เบื่องหลังนางโชว์	90
8. ตีอกเตอร์ไก่	106
9. รักษาพืชดีกว่า	120
10. หมอเหมียวกลัวแมว	134
11. หมอออกหักช่วยรักษาดี	150

12. หมอญ (โมญ)	164
13. เรื่องหม่อม	180
14. กำไลดอกไม้งับคุณหมอน้ำหอม	192
15. ดนเป็นสัจวแพทย์ที่นปด “นบิเลด”	208
16. ชีวิตเขาชีวิตเธอ บทเรียนแห่งความตาย	224
17. วัชชีพที่ฉันรัก (มาเป็นสัจวแพทย์กันเถอ)	240
ประวัติผู้เขียน	254

คำนำสำนักพิมพ์

หลายคนกว่าจะประสบความสำเร็จได้ ต้องผ่านเส้นทางที่
ขรุขระ หรือผ่านขวากหนามร้ายทางมากมาย

ในขณะที่บางคนใช้อุปสรรคนี้อเพื่อเป็น “ข้ออ้าง” ในการ “ยอมแพ้”
และกับบางคนที่ใช้ความยากลำบากที่พบเจอ แปรเปลี่ยนเป็นความมุ่งมั่น
และผลักดันให้ประสบความสำเร็จในที่สุด

เช่นเดียวกันกับเขาคอนนี่...

“สัตว์แพทย์แซบเวอร์” คือสารคดีชีวิตสัตว์แพทย์ นามว่า “หมอปิ๊ะ”
ผู้คว้าหอดในวงการรักษาสัตว์มานานกว่า 10 ปี ได้เรียนรู้แง่มุมอันหลากหลาย
ของอาชีพสัตว์แพทย์ ได้ลองผิดลองถูกกับการทำงานนับครั้งไม่ถ้วน
ทั้งหมดนี้กลั่นออกมาเป็นประสบการณ์สุดแซบ สนุก และเปี่ยมมุมมอง ที่เมื่อ
อ่านแล้วอาจทำให้เราอึ้งว่า พร้อมๆ กับซบหน้าตาที่ขำแก้มไปด้วย

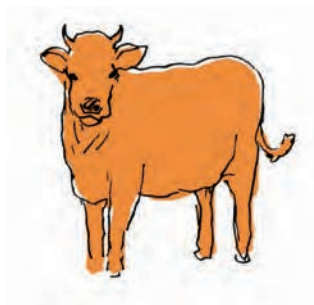
เรื่องราวในเล่มไล่เรียงตั้งแต่ตอนตัดสินใจเรียนคณะสัตวแพทยศาสตร์,
เส้นทางระหกระเหินของการฝึกงานเพื่อก้าวเป็นหมอสัตว์, จุดพลิกผันต่างๆ
ในชีวิตเมื่อเรียนจบ, ช่วงชีวิตที่เป็น “คุณหมอ” อย่างเต็มตัว ไปจนถึงอุปสรรค
ในระหว่างการเรียนรู้ และทำงานรักษาสัตว์ ทั้งความยากลำบากทางกาย
และสภาวะต่างๆ ของจิตใจที่ต้องรับสถานการณ์ยากๆ จากเจ้าของสัตว์

หลายรูปแบบ

ด้วยประสบการณ์ชีวิตที่เข้มข้นเอง จึงทำให้หนังสือเล่มนี้มีรสชาติที่หลากหลาย ทั้งรสหวานของความรักแบบหอม-หอม, รสเปรี้ยวจัดจ้านกับ “กลุ่มเจ็ดนางฟ้า” กลุ่มกะเทยสาวสวยของคุณหมอผู้เป็นฮีโร่ในวงการสัตวแพทย์ ไปจนถึงรสขมซึ่งเป็นอีกด้านตรงข้ามกับความสุข ที่มาช่วยเติมให้หนังสือเล่มนี้เต็มมากขึ้น!!

คุณค่าสำคัญอีกประการหนึ่งคือการแฝงเกร็ดความรู้ด้านสัตวศาสตร์ที่เหมาะสมสำหรับน้องๆที่กำลังสนใจเข้าศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ ตั้งแต่ขั้นตอนการรับเข้าศึกษา, วิชาหินโหดที่เหล่านิสิตหมอน้อยๆ ต้องพบเจอระหว่างการเรียน, บรรยากาศสุดสยดสยองระหว่างการฝึกงาน, เกร็ดชีวิตของสัตวแพทย์ที่อ่านแล้วอมยิ้ม ไม่ว่าจะเป็นมุมความรัก, มุมมิตรภาพของเพื่อน, ไปจนถึงมุมแซ่ๆ ในสถานะเพศที่สามของผู้เขียนต้องพบเจอและฝ่าฟัน

สำนักพิมพ์มติชน

แรงบันดาลใจ

บนเส้นทางชีวิตของหลายอาชีพบนโลกใบนี้ ล้วนแล้วแต่มีความน่าสนใจในตัวเอง หนังสือเล่มนี้สร้างขึ้นจากแรงบันดาลใจที่เปี่ยมล้นไปด้วยเจตนาและความหวังดีของผู้เขียนที่อยากเล่าให้ผู้ที่สนใจใคร่รู้เรื่องราวของอาชีพอาชีพนี้ งานดูแล้วยกับการปิดทองหลังพระ งานที่มีหน้าที่ดูแลสัตว์ทั้งหลายบนโลกในทุกมิติ ตั้งแต่เกิด การเติบโต และการดำรงชีวิต โดยผสมผสานเข้ากับวิทยาศาสตร์ทางการแพทย์ จนเรียกชื่ออาชีพนี้อย่างมีเกียรติว่า “นายสัตวแพทย์”

ในอาณาจักรสัตว์ไม่ได้หมายถึงสุนัขหรือแมวเท่านั้น แต่ครอบคลุมไปถึงสัตว์ที่ตัวเล็กที่สุดในโลกไปจนถึงสัตว์ที่ตัวใหญ่ออย่างปลาวาฬ บางท่านอาจไม่เข้าใจว่าเหตุใดอาชีพนี้ถึงเข้าไปเกี่ยวข้องกับสังคมมนุษย์ ตราบใดที่มนุษย์ต้องตื่นขึ้นมาและยังต้องบริโภคเนื้อสัตว์ซึ่งเป็นแหล่งโปรตีนทุกวัน ตราบเท่าที่มนุษย์ต้องการเพื่อนที่หน้าตาแปลกๆ ตราบใดที่มนุษย์ยังต้องอาศัยอยู่บนโลกใบเดียวกันนี้กับสัตว์ทั้งหลาย ตราบนั้นอาชีพสัตวแพทย์ก็จะต้องคงอยู่ในสังคมนั้นต่อไป

ผู้เขียนมองโลกของสัตวแพทย์เป็นเหมือนดินแดนพิศวง ที่หลายคนภายนอกอาจไม่รู้จักและยังไม่เคยเข้าไปถึงความรู้สึกนึกคิดของคนในอาชีพ

นี้ แต่ด้วยธรรมชาติของผู้เขียนเป็นคนมองทุกอย่างบนโลกเป็นเรื่องสนุก จึงอยากทำหน้าที่เสมือนเป็นไกด์นำทางให้ผู้คนได้ท่องเที่ยวในโลกแห่งอาชีพนี้ อย่างสนุกสนาน บอกเล่าเรื่องราวต่างๆ ในทุกแง่มุมผ่านตัวละครที่หลากหลายทั้งที่ยังมีชีวิตและไม่มีชีวิต หรือบางทีอาจมีตัวตนอยู่หรือไร้ตัวตนแล้วก็ได้ ทั้งหมดนี้เล่าผ่านเหตุการณ์ที่อาจไม่ใช่สาระสำคัญของเรื่อง เพื่อให้เกิดความผ่อนคลายในการอ่านและชวนให้ติดตามเรื่องราว จนสามารถรับสาระและแง่คิดดีๆ อันเป็นประโยชน์

หนังสือเล่มนี้ผสมผสานทัศนคติจากประสบการณ์ส่วนบุคคลของผู้เขียนเอง ทุกบทและทุกตอนพยายามให้ครอบคลุมถึงทุกมิติแห่งวิชาชีพสัตวแพทย์ตั้งแต่การแรกเริ่มศึกษา จนถึงแขนงของการประกอบอาชีพในโลกของการทำงาน เหมาะสำหรับใช้แนะแนวการศึกษาของนักเรียนที่ต้องการเข้าสู่การวิชาชีพนี้ หรือชี้แนะเส้นทางอาชีพของนิสิตนักศึกษาสัตวแพทย์หลังการเรียนจบ และอาจทำให้ผู้อ่านและผู้สนใจทราบเรื่องราวของสัตวแพทย์มากยิ่งขึ้น

เนื้อหาบางส่วนอาจมีภาษาอังกฤษประกอบท้ายคำ ด้วยเหตุผลเกรงว่าถ้าใช้เป็นภาษาไทยอาจให้ความหมายไม่ชัดเจน หากตัวอักษรใดที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้ก่อให้เกิดความรู้ให้กับนักเรียน นักศึกษา และประชาชน อันเป็นสาธารณประโยชน์และสร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้คนได้ ขอยกความดีทั้งหลายทั้งปวงนั้นแด่บิดามารดา ครูบาอาจารย์ และสรรพสัตว์ทั้งหลาย จงได้รับคำชื่นชมยกย่องแห่งหนังสือเล่มนี้สืบไป แต่หากต้องประสบกับคำติเตียนหรือให้โทษกับใคร ผู้เขียนขอขมาและน้อมรับคำติเตียนนั้นไว้แต่เพียงผู้เดียว...

VETPA

โรงพยาบาล
อุบลราชธานี

החמה

לפני כחול

ประโยคแรกของหนังสือเล่มนี้เริ่มต้นขึ้นตอนตี 1 กับอีก 16

นาทิจองวันใหม่ หลังจากที่คุณเขียนซึ่งขอเรียกแทนตัวเองว่า “หมอ” เสร็จจากการเย็บแผลให้ “เจ้าแซม” สุนัขพันธุ์ไซบีเรียนฮัสกี้ ขนสีขาวยาวแกมเทา ตารูปทรงอัลมอนต์สีฟ้า น้ำหนักตัวมากกว่า 30 กิโลกรัม จากห้องผ่าตัดฉุกเฉิน

เจ้าแซมมาพร้อมกับบาดแผลฉกรรจ์บริเวณปลายขาหน้าซ้าย ผิวหนังด้านบนตรงข้ามกับอุ้งเท้านั้นฉีกขาดเป็นรูปโค้ง แผลยาวประมาณ 6 เซนติเมตร เลือดสีแดงสดไหลซึมออกจากทุกด้านของบาดแผล เจ้าของเจ้าแซมมาตะโกนเรียก “หมอๆ ช่วยหมาผมด้วย” บริเวณหน้าคลินิกในยามที่ปิดทำการไปนานแล้ว

เมื่อสันนิษฐานจากบาดแผล ทำให้หมอรู้ว่าเจ้าแซมอาจถูกประทุรวัธัลลยหน้าบ้านหนีบท้ายอย่างแรง ทำให้ผิวหนังของมันฉีกจนเห็นกล้ามเนื้อและเส้นเอ็นสีขาวของนิ้วเท้าทุกนิ้วอย่างชัดเจน

การเย็บแผลเกิดขึ้นด้วยความทุลักทุเล เพราะผู้ช่วยสัตวแพทย์ที่ปกติจะอยู่ด้วยกันกับหมอสองคนกลับบ้านไปนอนกันหมดแล้ว ในเวลาแบบนี้อาชีพไหนบ้างล่ะที่กำลังทำงาน...หมอไม่ได้กำลังบ่นว่าเหนื่อยหรอกนะ แต่ง่วงนอนต่างหาก!! หมอมีสัตว์ป่วยที่ต้องดูแลหลายตัว เลยต้อง

เริ่มงานตั้งแต่ 6 โมงเช้า...ฉันขอเมาท์ภารกิจวันนี้ให้ฟังสักนิดแล้วกันนะ...

เคสแรกของวันนี้คือ เจ้า “ไมโล” สุนัขตัวน้อยที่นอนอยู่ในกรงพัก สัตว์ด้วยอาการร้องไห้หวนจากภาวะความผิดปกติทางระบบประสาทของ โรคไข้หัดสุนัข (Canine Distemper Disease) หรือบางที่อาจรุนแรงถึงขั้น โรคพิษสุนัขบ้า (Rabies Disease) มันมีไข้สูงเกินกว่า 106 องศาฟาเรนไฮต์ สุดที่ปรอทจะวัดได้ (อุณหภูมิร่างกายปกติของสุนัขเฉลี่ย 101-102 องศาฟาเรนไฮต์) คงเป็นเคสหนักที่หมอต้องดูแลเป็นพิเศษ

ในช่วงเช้า สัตว์ป่วยจะเข้ามารักษาเยอะทำให้งานของหมอยุ่งมาก ๆ เมื่อถึงตอนบ่ายๆ หมอจะต้องขับมอเตอร์ไซด์คันสีแดงเก่าๆ ออกไปที่บ้าน ลูกค้าเพื่อตัดไหมแผลผ่าตัดจากการทำหมันเจ้า “น้ำหวาน” อีก

เจ้าน้ำหวานเป็นสุนัขที่ดูเอามากๆ ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าน้ำหวานยังมี เจ้าของที่รักและเป็นห่วงยิ่งกว่าลูกสาวอีกนะ (จะอะไรเสียอีก ขนาดที่ลูกสาวแท้ๆ ของเธอได้กินไก่ปิ้งหน้าปากซอย แต่น้ำหวานนี้สิได้กินไก่ทอด เคเอฟซี!!)

พอเข้าไปถึงตัวเจ้าน้ำหวานกว่าจะจับบังคับให้ยอมถูกตัดไหมได้ก็เหนื่อยกันทั้งคนทั้งสุนัข...(เขี้ยวเจ้าหล่อนยาวมากๆ จับกันครั้งหนึ่งก็กลัวว่าเขี้ยวคมนั้นจะฝังลงที่แขน)

ช่วงเย็นหลังจากกลับมาจากบ้านเจ้าน้ำหวาน หมอก็มาอุ่นกับการทำบัญชีรายรับรายจ่าย ทำรายการยาและอุปกรณ์ที่ต้องซื้อใหม่สำรองใช้ในเดือนหน้าของคลินิก แหม...ยังเป็นช่วงสิ้นเดือนนี้ยังยุ่งชะมัดเลยนะ

หมอกำลังเก็บเอกสารและหันมาเปิดคอมพิวเตอร์เพื่อเช็คอีเมลจากเพื่อนๆ
ยังไม่ทันจะได้อาบน้ำ เจ้าของสุนัขที่ชื่อเจ้าแซมก็มาเคาะประตูเรียก เมื่อมา
แบบฉุกเฉินแบบนี้หมอกก็ต้องรับเคสนี้ไว้อย่างเสียไม่ได้จริงๆ

แต่หลังจากที่เจ้าแซมกลับบ้านไปแล้วทั้งๆ ที่ยังเมายาสลบอยู่ หมอ
ก็ต้องกลับมางั่งที่โต๊ะทำงานอีกครั้งเพื่อทบทวนเรื่องราวของวันนี้ว่าทำอะไร
ลงไปบ้าง ชีวิตวันนี้เป็นอย่างไร ผ่านวันนี้ไปแบบมีความสุขหรือเปล่า สุดท้าย
ก็ตอบตัวเองได้ว่า “หมอมีความสุขแบบแปลกๆ อย่างไรก็ไม่รู้” ข้าวเย็นก็
ยังไม่ได้กิน หน้าแม่ตัวเองก็ไม่ค่อยได้เจอ น่าแปลกที่ว่า สิ่งที่ทำมาทั้งหมด
ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่หมอเลือกเอง งานที่เกิดขึ้นก็เป็นงานที่อยากทำเอง ภาพ
ทุกภาพยังชัดอยู่ในหัวว่าหมอกำลังทำในสิ่งที่หมอลงมือกับตัวเองเสมอว่า
“ฉันอยากเป็นสัตวแพทย์”...ไม่ใช่หรือ?

ทั้งหมดนี้ไม่ใช่ในนิยายน้ำเน่าที่จะมาเล่าชีวิตที่แสนอันตรายของอาชีพ
ใครบางคน หมอคนหนึ่งแหละที่ขอเถียงว่าชีวิตที่ผ่านมาไม่เน่าหรอก เพียง
แค่อยากแนะนำว่าใครที่อยากเป็นสัตวแพทย์ให้ลองคิดทบทวนดูให้ดีก่อน
ว่าชอบชีวิตแบบที่เล่ามาหรือเปล่า ถ้าใช่โดนใจก็เข้ามาเลย หรือถ้าไม่ใช่
อย่างน้อยจะได้ถอนตัวทัน

เมื่อหัวโชนที่ใส่บนหัวนำหน้าว่าเป็น “หมอ” เรื่องราวชีวิตของคน
วิชาชีพนี้ก็คงจะมีข้อมูลทางวิชาการเยอะๆ ใช่มั้ย แต่ไม่ละ...เพื่อ หมอขอ
อนุญาตที่จะเขียนเล่าให้สนุก สุดแซบ ตามประสา “คนอยากเล่า” เอาเรื่อง
ที่ไม่เคยรู้ และอยากให้รู้ และนำรู้มาเล่ากันดีกว่า

และสังเกตไหมว่าคนที่เล่าเรื่องราวได้ออกกรสชาติที่สุด และมี
ท่าทางประกอบอย่างดูเด็ดเฝ้ามันที่สุดมักจะเป็นกลุ่มคนพวกที่เป็น
“กะเทย” เพราะหล่อนจะเต็มสีสนับไขเรื่องราวร้อยเรียงได้ดีกว่า
ผู้หญิงหรือผู้ชายปกติ ซึ่งก็บังเอิญ...บังเอิญนะว่า หมอก็เป็น!!!

สถานภาพทางเพศที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็น กะเทย สาวประเภท
สอง ตุ๊ด แต้ว เกย์ ประเทือง เก้ง หรือกวาง สามารถพบเห็นได้ในหลากหลายอาชีพ
เพราะปัจจุบันนี้สังคมไทยเปิดกว้างขึ้นแล้ว คนที่มีบุคลิก

ลักษณะแบบเดียวกับหมีเยอะเยอะมากมายเหมือนดอกเห็ด แม้แต่อาชีพที่ต้องอาศัยความแข็งแรงบึกบึนอย่างทหารหรือนักมวยก็ยังมิให้เห็น หมีเองเป็นเพียงกะเทยตัวเล็กๆ ร่างบอบบางคนหนึ่งในสังคมที่ประกอบวิชาชีพสัตวแพทย์ เริ่มต้นด้วยใจรักและเป็นคนขี้สงสัย จึงมีความมุ่งมั่นอยากช่วยเหลือสัตว์ต่างๆ ที่เจ็บป่วย และด้วยบุคลิกที่พกความมั่นใจมาเต็มกระเป๋าก็เลือกทางเดินชีวิตด้วยวิชาชีพสัตวแพทย์

ก่อนหน้านี้ยังอธิบายไม่จบเกี่ยวกับเรื่องสัตวแพทย์กับกะเทย ไม่ใช่ว่าคุณอ่านกันแล้วจะไปเหมารวมกันเองนะคะว่า นายสัตวแพทย์ชายทุกคนเป็นกะเทย เพราะหมีไม่ได้ให้ความหมายแบบนั้น อย่างไรก็ขอยืนยันกันตรงนี้ว่า บุคคลมีสิทธิและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์เท่าเทียมกัน ใครอยากทำอะไร และเป็นเพศอะไร อยู่ในกรอบของกาลเทศะ ไม่ทำให้คนอื่นเดือดร้อนเสียหายเท่านี้ก็พอแล้ว

แต่...จะว่าไป นึกๆ ขึ้นมา วงการกะเทยไทยในแวดวงสัตวแพทย์ก็เยอะขึ้นจริงๆ คือเรื่องมันมีอยู่ว่า ในสมัยก่อนตอนที่หมีจะสอบเข้ามหาวิทยาลัย การสอบเข้าคณะสัตวแพทยศาสตร์ของมหาวิทยาลัยต่างๆ จะกำหนดให้มีอัตราส่วนนิสิตชายต่อนิสิตหญิงคือ 80 ต่อ 20 เพราะการเรียนในคณะนี้ต้องใช้กำลังร่างกายมาก ไม่ว่าจะต้องทำงานกับสัตว์ขนาดใหญ่อย่างช้างม้าวัวควาย และต้องไปเรียนตามต่างจังหวัดและฝึกงานในพื้นที่ไกลๆ ทำให้ผู้หญิงถูกจำกัดในการรับเข้าศึกษาต่อในสายวิชาชีพนี้ค่อนข้างมาก จึงมีนักเรียนสัตวแพทย์ชายจำนวนมากในแต่ละรุ่น และการแสดงออกทางสังคมของกลุ่มเกย์ หรือกะเทยในสมัยนั้นก็ถูกจำกัดไปด้วย ไม่มีใครกล้าเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงกันนักเพราะอายและกลัวว่าจะเข้ากับเพื่อนรุ่นเดียวกันไม่ได้ จึงทำให้ยังมี “อีแอบ” หรือพวกสลับจิตมากกว่าสว่างจิต

แต่ในปัจจุบัน เรื่องสิทธิของสตรี(น้องชะนี)กำลังมาแรง เพื่อให้เกิดความเสมอภาคทางการศึกษาอย่างเท่าเทียมกัน ทบวงมหาวิทยาลัยจึงยกเลิกการแบ่งอัตราส่วนเพศในการรับเข้าศึกษาต่อ เปลี่ยนเป็นการสอบวัดความรู้กันเองตามความสามารถของระบบเอ็นทรานซ์ (สมัยนี้คงเรียกระบบแอดมิชชัน) ใครได้คะแนนมากกว่าไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายก็รับ

เข้าศึกษาไล่เรียงกันไปตามลำดับของคะแนน

ผลสุดท้ายจะเป็นเพราะผู้หญิงสมัยใหม่ฉลาดกว่าผู้ชาย หรือผู้ชายเลือกเข้าคณะสัตวแพทยศาสตร์น้อยกว่าผู้หญิงอย่างไรหมอกก็ไม่ทราบ แต่ 10 กว่าปีที่ผ่านมา พบว่ารุ่นน้องสัตวแพทย์เรียนจบออกมาจะเป็นนายสัตวแพทย์ต่อสัตวแพทย์หญิง ในอัตราส่วน 20 ต่อ 80 แทน มองไปในแต่ละรุ่นจะเห็นน้องผู้ชายอยู่แค่กระจุกเดียวจึงต้องรักษาไว้เหมือนไขในหิน ส่วนการแสดงออกของกลุ่มเกย์และกะเทยกลับสวนทางกับในสมัยเก่าหลายคนเปิดตัวกันมากขึ้น อันนี้ไม่รวมตัวหมอนะ เพราะหมอแสดงออกตั้งแต่ออกมาจากท้องคุณแม่แล้ว พอหลุดออกมาจากช่องคลอด มือขวาก็ถือลิปสติกสีแดง ส่วนมือซ้ายก็ถือดินสอเขียนคิ้วออกมาเลย พร้อมจะแต่งหน้าเป็นตั้งแต่เด็ก (หุหุ)

กลับเข้ามาเรื่องนั้นต่อ สมมุติว่ามีน้องหมอผู้ชาย 20 คน จะพบว่า 10 ที่เห็นหน้าตาดี ๆ หล่อ ๆ แบบเกาหลีก็จะเป็นเกย์ควีนสักประมาณ 5 คน อีกส่วนที่ออกสาว ๆ มากหน่อยก็จะแต่งหน้าทาปากไปเลย ยังมีอีกพวกที่ยังง ๆ กับตัวเอง ทำตัวคล้ายเกย์ กวาง กระตู่ปรี ไม่รู้จะเป็นอะไรไปอีก 5 คน สุดท้ายเหลือเป็นผู้ชายแมน ๆ จริง ๆ อีกแค่ 5 คนเท่านั้นแหละมั้ง ซึ่งแต่ละคนก็จะดำ ๆ เซอร์ ๆ ดูเถื่อน ๆ จมูกแบน ๆ หาความหล่อไม่ค่อยจะเจอกันสักเท่าไร (แถมยังนิสัยเสียชอบวิ่งไล่เตะกะเทยเล่นด้วย) แต่บางทีในจำนวนนี้ก็อาจมีบางคนชอบเป็นแฟนกับกะเทยอีกด้วยซ้ำ

อ่านมาถึงตรงนี้คุณผู้หญิงทั้งหลายอย่าเพิ่งปลงอนิจจังกัน อันนี้เป็นค่าสถิติที่หมอเคยเก็บรวบรวมไว้เองในช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น (คล้าย ๆ กับงานวิจัย) คุณผู้อ่านก็คิดกันเองก็แล้วกันว่าเรื่องจริงหรือหลอก แต่เราทำพิสูจน์ได้ ไม่เชื่อก็ลองโยนจิ้งจกตุ๊กแกเข้าไปในกลุ่มนิสิตสัตวแพทย์ชายดูสิ คงต้องได้ยินเสียงกรีด วิดว้ายกันน่าดู...(หุหุ)

ชีวิตในวัยเด็ก ไม่เคยฝันเลยว่าชีวิตนี้ต้องมาเป็นสัตวแพทย์ รู้แต่ว่าเรียน ๆ ไปตามหน้าที่ก็เท่านั้น รูปแบบชีวิตก็เหมือนวัยรุ่นทั่วไป เรียน ๆ เล่น ๆ แต่ดันทะเล้นชอบเ็นทรานส์ติดไปกับเขา แต่ก็ใส่ใจกับการเรียนพิเศษ

บ้างนะ แต่ด้วยความที่เป็นคนอ่าน “วิชาชีวิศึกษา” แล้วจำได้และเข้าใจที่สุด ก็เลยสามารถทำคะแนนได้ดีในวิชานี้ อยากแนะนำน้องๆ มัธยมปลายไว้ เลยว่าพยายามค้นหาวិชาเรียนที่ชอบและถนัดเอาไว้ ขอให้ป็นสายวิทยาศาสตร์ก็แล้วกัน เวลาสอบจะได้ไม่ต้องเครียดทุกวิชา เพราะถ้าตัวเราชอบอะไร เราก็มักจะเข้าใจและใส่ใจกับสิ่งเหล่านั้นได้ดี และสิ่งเหล่านั้นก็อาจจะเป็นตัวชี้วัดความเป็นตัวเราเองว่าเราควรจะไปเป็นอะไร

หมอเองเป็นคนที่มีบุคลิกว่าเจิง ยิ้มง่าย ชอบตามเพื่อน ชี้แจงน้อยมาตั้งแต่เด็ก ที่บ้านมีพี่ชาย 3 คน ตัวเองเป็นน้องคนสุดท้องที่มีแต่คนตามใจ สุดท้ายก็เลยออกแนวดั่งดั่ง เคยพยายามเตะฟุตบอลกับพี่ชาย สุดท้ายก็ไปเตะโดนก้อนหินแทน นัวทำฉีกจนเห็นกระดูกต้องใส่เหล็กเย็บเกือบสิบเข็ม เลยหันมากระโดดหนึ่งยางแทน (แม่ตำพี่ชายกระเจิง)

จนกระทั่งตอนที่แม่ท้องหมอเธอว่ามีข้าราชการเก่า เอาแหวนเพชรมาให้ เห็นว่าอยากได้มากมานาน เลยเก็บแหวนเพชรนี้ไว้อย่างชื่นชม จนตื่นขึ้นมาก็มั่นใจว่าท้องที่สินี้ได้ลูกผู้หญิงมีกลีบชมพูติดตัวแน่นอน ใจอยากได้ลูกผู้หญิงถึงขั้นซื้อเสื้อผ้าเด็กผู้หญิงมาเตรียมไว้เพราะอยากจะให้ลูกเหมือนตุ๊กตาบลายธ์ แต่สุดท้ายแหวนเพชรในฝันของแม่ก็เป็นเพชรเก๊!!

“ดีใจด้วยค่ะ...คุณได้ลูกชายอีกแล้วนะคะ” เป็นเสียงที่แม่ได้ยินจากนางพยาบาลทำคลอดขาประจำ ก่อนที่จะสลบไป!!

อ่านไปอ่านมานึกว่าอ่านชีวประวัติของคนดัง แต่ไม่ใช่หรอก จริงๆ แค่อยากบอกเรื่องราวของชีวิตก่อนเข้ามาเรียนคณะสัตวแพทยศาสตร์ในมหาวิทยาลัยก็เท่านั้น ว่าเป็นเด็กธรรมดาๆ คนหนึ่งที่เรียนหนังสือไม่เก่ง แต่อาศัยว่าขยันมีความพยายาม และตามเพื่อนกลุ่มดีๆ ที่ตั้งใจเรียนมากกว่า

ชีวิตตอนเป็นวัยเฟรชชี ปี 1 สนุกมากในรั้วเขียวมีสิ่งที่ไม่เคยทำมากมายให้ค้นหา ได้เพื่อนใหม่ มีกิจกรรมให้ทำตลอด (เป็นเจ้าแม่กิจกรรม) ตอนเรียนที่คณะช่วงแรกจะต้องไปเรียนรวมกับส่วนกลาง เพื่อเรียนวิชาปรับพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ก่อน 1 ปี เรียกช่วงชั้นนี้ว่า **“ชั้นเตรียมสัตวแพทย์”**

สถานะ “รอพนิจ” เป็นสถานะการเรียนที่เกิดขึ้นในช่วงการเรียนเพียง

.....

เทอมแรกทันทีที่ได้เกรดเฉลี่ย 1.97 หมอเองตกใจมาก เพราะสถานะแบบนี้ หากไม่ปรับตัว ทางมหาวิทยาลัยจะให้ไทร์ หรือ “ให้ออก” ถ้าเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 ติดต่อกัน 2 เทอม (แต่ถ้าเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 1.50 จะรีไทร์ทันที)

หมอเครียดเลยเจอแบบนี้ ก็กิจกรรมตอนเข้ามหาวิทยาลัยใหม่ๆ นั้นมีมากมายจริงๆ ไม่ว่าจะเป็น งานไหว้ครู ช้อมเชียร์ลีดเดอร์ การได้ว่าที่งานแข่งกีฬาคณะ และโดยเฉพาะ “กิจกรรมการรับน้อง” การซ้อมร้องเพลง ประชุมเชียร์เป็นเรื่องที่คนที่เรียนมหาวิทยาลัยปี 1 ทุกคนรู้ว่าหนักมาก...ก และเป็นส่วนหนึ่งของงานรับน้องใหม่ ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้หากไม่จัดเวลาให้ดี ก็ทำให้การเรียนแย่ลงได้

เรียนแล้วต้องกลับบ้านดีๆ ทุกวัน แถมยังต้องโดน “ว้าก” (การตะโกนใส่หน้าดังๆ เบลอร้องเพลงผิด) รู้สึกเหมือนพวกพี่ๆ เป็นบ้า!! ทำให้ไม่กล้ารับน้อง แต่มองไปรอบๆ ตัวก็เห็นเพื่อนทุกคนทำและยอมทุกอย่าง หมอเองก็เลยไม่กล้าที่จะเถียงอะไร ก้มหน้าก้มตาร้องแต่เพลงเชียร์แทนการอ่านหนังสือ กลับบ้านที่ก็เกือบห้าทุ่ม พอมาเรียนตอนเช้าก็จะเพลียจนหลับในชั่วโมงเรียน

ช่วงเรียนมหาวิทยาลัยสองเดือนแรก รุ่นพี่ที่คณะจะแบ่งเป็นสองพวกคือพวกธรรมะ กับพวกพรรคมาร หลายคนจะไม่ยอมพูดคุยกับรุ่นน้องเลย ยกเว้นรุ่นพี่ปีสองที่เป็นทีมงานสอนร้องเพลงเชียร์เท่านั้นที่จะมาคุยด้วย

ภายในบรรยากาศการเข้าห้องประชุมเชียร์จะอัดอัดที่สุด น้องใหม่ทุกคนในคณะสัตวแพทย์จะมานั่งรวมกันที่ตึกคณะ ในห้องกายวิภาคศาสตร์ ห้องนี้ปกติใช้เป็นห้องเรียนวิชากายวิภาคศาสตร์ (Anatomy) ศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างร่างกายของสุนัขที่ตายแล้ว แล้วเก็บซากดองเอาไว้ในฟอร์มาลิน ห้องจะมีกลิ่นของยาดองศพตลอดเวลา

ประตูทั้งหมดจะถูกปิด อากาศจะร้อนมาก รุ่นน้องทุกคนจะนั่งประจำโต๊ะเรียงไปรอบๆ ห้องเป็นวงกลม โดยมีรุ่นพี่ปี 3 และ 4 เป็นผู้คุมการร้องเพลง หรือเรียกว่า “พี่ว้าก” หน้าตาแต่ละคนจะบึ้งๆ เหมือนขี้ไม่ออกมา 7 วัน อากาศที่ร้อนอาจทำให้เพื่อนบางคนทนไม่ไหวเป็นลมจนต้องถูกหาม

ออกนอกห้องหลายคน

กิจกรรมที่ทำการคือการปรบมือดังๆ (ดังมากกว่าการตีมือแรงๆ) และร้อง(ตะโกนร้องมากกว่า)เพลงประจำมหาวิทยาลัยและเพลงประจำคณะ ร้องวนไปวนมาไม่รู้ว้าร้องไปกี่เที่ยว แต่ละเที่ยวไม่เคยถูกใจรุ่นพี่เลย รุ่นพี่จะตะโกนว่าต่างๆ นานาว่าไม่สามัคคี บางครั้งหาว่าร้องเพลงให้พร้อมกันแค่นี้ก็ทำไม่ได้ ไม่น่าจะมีปัญญาสอบเข้ามาเรียนได้เลย ฟังแล้วรู้สึกเจ็บปวดมากหมอโกรธรุ่นพี่ที่พูดแบบนั้นทุกครั้ง

หมอไม่เคยเข้าใจเลยว่าการซ้อมร้องเพลงแบบนี้จะให้ประโยชน์อะไรในชีวิต ซึ่งจริงๆ พวกเราก็ร้องเพลงกันพร้อมและดีขึ้นทุกครั้งแต่ไม่เคยได้รับคำชื่นชม แถมบางครั้งยังมีการลงโทษด้วย โดยการให้ลุกนั่งเป็นจำนวนครั้งเท่ากับลำดับรุ่นที่เป็นอยู่ (นึกว่ากำลังเป็นทหารเกณฑ์) จนมีความเครียดเกิดขึ้น

ในวันสุดท้ายที่ถือได้ว่าเป็นวันรับน้องจริงๆ จัดขึ้นในช่วงกลางคืน น้องทุกคนจะต้องแบกเสื้อฝ้ามานอนค้างที่คณะเพื่อร้องเพลงให้รุ่นพี่ฟังเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อพิสูจน์ว่าเราจะเป็นรุ่นน้องได้หรือไม่

“ห่วย!!” นั่นคือเหตุผลที่รุ่นพี่บอก “พวกคุณไม่ใช่พี่น้องผม ผมไม่ยอมรับรุ่นคุณเป็นน้อง” แล้วพวกรุ่นพี่ทั้งหมดก็เดินออกจากห้องไปหมดทิ้งรุ่นน้องให้นั่งแบบงงๆ กันว่าจะทำยังไงต่อกันดี

แต่ก่อนที่ทุกอย่างจะแย่ไปกว่านั้น ดวงไฟในห้องก็ถูกปิดหมดจนมองแทบไม่เห็นอะไร ประตูทางออกถูกเปิดออกพร้อมกับแสงสว่างของแสงเทียนที่ถือโดยรุ่นพี่วักเดินเรียงแถวเข้ามาล้อมน้องทั้งหมดไว้อีกครั้ง รอยยิ้มที่ไม่เคยเห็นในหมู่รุ่นพี่มีให้เห็นจนหลายคนงงเป็นไก่ตาแตก

“ยินดีต้อนรับครับ น้องคือฟ้าหม่นคนดีของพวกเขาพี่” เสียงพี่ประธานเชียร์กล่าว เพลงประจำคณะสัตวแพทยศาสตร์ “ฟ้าหม่น” ถูกร้องขึ้นอีกครั้ง พร้อมการลุกขึ้นยืนตรงโดยเสียงประสานที่ไพเราะที่สุดของรุ่นพี่ท่ามกลางแสงเทียนอุ่นจนน้องหลายคนซาบซึ้งจนกลืนน้ำตาเอาไว้แทบไม่ไหว

“ฟ้าหม่น ของเรา นี้อย มิเคย ละเลย รักกัน
สามัคคี เรามี คงมั่น สัมพันธ์ กันชั่ว ชั่ว
ฟ้าหม่น ขวัญใจ แสนดี น้องพี่ นั้นมี เมตตา
เกียรติศักดิ์ เรารัก หนักหนา ยอดยุพา ฟ้าหม่น คนงาม
เมื่อฟ้า มีสีหม่น สวรรค์บนอร่าม
หม่นฟ้าคงหน้าขาม ยามยลรำพึงถึงกัน
ฟ้าหม่น ขวัญตา ขวัญใจ สร้างความ รักใคร่ นිරันดร
เสียสละ มานะ เสกสรร สถาบัน ยืนยง คงนาน”

ทั้งหมดนี้เป็นการแสดงระดับตึกดาทองของรุ่นพี่ที่พยายามใช้วิถีทางจิตวิทยาให้เกิดความรักและความสามัคคีกันในกลุ่มเพื่อนร่วมรุ่น น้องหมอทุกคนเข้าใจแล้วว่าเหตุผลที่เราต้องร้องเพลงให้พร้อมกันคืออะไร

เคยมีคนบอกว่า “ในคืนที่มีดมืดที่สุด แสงดาวจึงจะส่องประกาย” นั่นคืออุปมาวิธีคิดต้นที่ทำให้พวกเราที่ต่างมาจากคนละที่ คนละจังหวัด ร้อยพ่อพันแม่ คนละนิสัยใจคอ มารวมตัวกัน เพื่อเรียนและรู้จักชีวิตของกันและกัน

การได้ร้องให้ด้วยกัน ทำให้หลายคนกลายเป็นเพื่อนซี้กัน สัตวแพทย์ทุกคนจะจับออกมาพร้อมกับชื่อรุ่นเรียนแบบแปลกๆที่ไม่ซ้ำกัน “รุ่นระทวย” คือชื่อของรุ่นหมอ

.....

หลังจากการรับน้องผ่านไป ทั้งหมดและเพื่อนต่างก็ตั้งใจแก้ไขตัวเอง
อ่านหนังสือเรียนใหม่กันทุกวัน จนเกรดเฉลี่ยเกินสามกว่าๆ ทุกเทอม (บาง
ครั้งได้ 4.00 ด้วย) เพียงแค่เชื่อมั่นว่าตัวเองทำได้ก็ทำได้จริงๆ

พี่ว่าหลายคนพอหมดฤดูการรับน้องเหมือนพวกสติแตก เป็นตัว
ตลกให้น้องๆ ขำได้ทั้งวัน สนุกยิ่งกว่าแก๊งตลกสามช่า ไม่มีใครทำหน้าที่เหมือน
ปวดท้องเข้าห้องน้ำ นี่คงเป็นประสบการณ์การรับน้องเล็กๆ ที่หลายคนที่ไม่
เคยผ่านชีวิตในมหาวิทยาลัยต้องเคยเจอ ในคณะสัตวแพทย์เองก็มีเหมือน
คณะอื่น จะหนักจะเบาก็ทำแบบหอมปากหอมคอ

อย่างไรก็ตามน้องๆ ที่อยากเข้ามหาวิทยาลัยก็อย่ากลัวการรับ
น้องเลยนะ เพราะสุดท้ายแล้วทุกๆ ปี พวกหมอๆ ที่เคยเกลียดการรับ
น้อง พวกที่เป็นลมในห้องประชุมเชียร์ พวกที่ดำรุ่นพี่ในใจอย่างหมอ
และพวกที่เครียดจากการโดนว่าก น้องเหล่านี้ก็จะกลายมาเป็นพี่ แล้ว
ก็ใช้วิธีนี้กับรุ่นน้องรุ่นต่อไปอีกจนกลายเป็นประเพณี (คล้ายๆ การ
ล้างแค้น) กับรุ่นน้องอีกทอดหนึ่ง แล้วทุกครั้งก็จบลงแบบแฮปปี้เอนด์
จากรุ่นสู่รุ่นต่อไปนั่นเอง...

2

110'...
נעדרה
למא